

Uitspraak klachtencommissie Wvggz

Uitspraak van de Klachtencommissie van het Vincent van Gogh te Venray zoals bedoeld in hoofdstuk 10.6 van de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg (verder te noemen Wvggz).

Betreft de klachten van mevrouw XXXXXXXXXX, klachtnummers 2020/072 en 2020/073.

Datum binnenkomst klachten: 20 oktober 2020.

Datum uitspraak klachten: 09 november 2020.

De klachtencommissie van Vincent van Gogh te Venray, heeft zich beraden over de klachten van mevrouw XXXXXXXXXX, geboren op XXXXXXXXXX, aan wie ten tijde van het indienen van de klachten op grond van een zorgmachtiging verplichte zorg werd verleend door het Vincent van Gogh. Mevrouw XXXXXXXXXX zal verder worden aangeduid als klaagster. Klaagster verblijft op de afdeling XXXXXXXXXX te XXXXX, onderdeel van het Vincent van Gogh.

1. Verloop van de procedure.

Op 20 oktober 2020 ontving de klachtencommissie van klaagster twee klachtformulieren. De klachtenformulieren zijn niet gedateerd.

Kort samengevat klaagt klaagster over de beslissing om haar in het kader van de verplichte zorg tegen haar wil op te nemen in de kliniek per 11 september 2020, ze wil naar huis en zorg van een andere instelling. Ze heeft geen psychische stoornis en wil haar leven weer oppakken. Bovendien wordt ze met ingang van 11 september 2020 ten onrechte beperkt in haar bewegingsvrijheid.

De klachten betreffen klachtmogelijkheden zoals opgenomen in artikel 10.3 Wvggz.

De klachten zijn door de klachtencommissie geregistreerd onder klachtnummer 2020/072 (de opname), en onder klachtnummer 2020/073 (de beperking in de bewegingsvrijheid).

De bestreden beslissingen zijn door de behandelverantwoordelijke psychiater (verweerder) genomen op 11 september 2020. De schriftelijke mededeling van de geneesheer-directeur, van de door de behandelverantwoordelijke psychiater genomen beslissingen, is aan klaagster uitgereikt op 14 september 2020.

Klaagster heeft tevens verzocht om een schadevergoeding.

Klaagster heeft de klachtencommissie toestemming verleend om, indien nodig, haar (medisch en verpleegkundig) dossier in te zien.

Klaagster werd in de onderhavige klachtenprocedure bijgestaan door XXXXXXXXXX, patiëntenvertrouwenspersoon, en verder te noemen PVP.

De klacht is gericht tegen de heer XXXXXXXXXXXX, psychiater, behandelverantwoordelijke, en verder te noemen verweerder.

Op 23 oktober 2020 heeft klaagster, via de PVP, aan de klachtencommissie schriftelijk laten weten dat zij instemt met een schriftelijke afhandeling van de klachten door de voorzitter van de klachtencommissie.

Door verweerder is op 30 oktober 2020 een verweerschrift met bijlagen ingediend, dat ook op die dag door de klachtencommissie is ontvangen.

Op 30 oktober 2020 heeft de PVP nog via een email aan de klachtencommissie laten weten dat klaagster een schadevergoeding wenst indien haar klachten gegrond worden verklaard.

De PVP heeft vervolgens op 2 november 2020 nog een schriftelijke toelichting aan de klachtencommissie toegezonden, die dag door de klachtencommissie ontvangen.

Uitspraak klachtencommissie Wvggz

Klaagster heeft daarna nog twee brieven aan de geneesheer-directeur gestuurd, gedateerd op 24 en 30 oktober 2020, die door de geneesheer-directeur aan de klachtencommissie zijn doorgestuurd en door de klachtencommissie zijn ontvangen op 3 november 2020.

Vanwege Covid 19 gerelateerde omstandigheden heeft de klachtencommissie op 4 november 2020 aan klaagster, de PVP en verweerder laten weten dat de klachtencommissie pas uiterlijk 9 november 2020 schriftelijk uitspraak kan doen. Dat is buiten de termijn die de wet voorschrijft: de voorzitter was door externe werkzaamheden gerelateerd aan voornoemde Covid 19 omstandigheden niet eerder in staat om de onderhavige uitspraak te doen.

Het definitieve en schriftelijke oordeel van de Klachtencommissie ten aanzien van de klachten is door de klachtencommissie vastgesteld op 9 november 2020.

Dezelfde dag is tenslotte een exemplaar van dat oordeel aan klaagster, de PVP, verweerder, de directie van het Vincent van Gogh en aan de Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd toegezonden.

2. Standpunten klaagster en verweerder.

Kort samengevat en voor zover voor de beoordeling van de klachten van belang, stelt klaagster, en de PVP namens klaagster, het navolgende.

Klaagster is van mening dat ze niet ziek is en er geen sprake is van een psychotische ontregeling. Ze wil naar huis om haar eigen leven op te pakken. Ze heeft geen vertrouwen in de medewerkers van het Vincent van Gogh en verzocht om zorg van een andere instelling. Maar volgens verweerder kan dit niet. Dat klaagster overlast veroorzaakt berust volgens haar op een misverstand. Ze wil in ieder geval volledige bewegingsvrijheid. In haar brieven van 24 en 30 oktober 2020 schrijft klaagster dat zij zelf geen groot gevaar voor de maatschappij is, terwijl juist de kliniek en de connecties van de kliniek daar verantwoordelijk voor zijn. Klaagster voelt zich ernstig bedreigd op de afdeling door een medepatiënt en stelt dat de kliniek daar niets aan doet en haar klachten daarover niet serieus neemt. Ze wil dat de politie wordt gebeld om haar veiligheid te waarborgen: ze loopt duidelijk gevaar.

De PVP voert in de schriftelijke toelichting van 2 november 2020 -kort en zakelijk samengevat- het volgende aan.

Klaagster is opgenomen met een zorgmachtiging afgegeven door de rechtbank Limburg op 11 september 2020. Klaagster wordt met ingang van 16 oktober 2020 beperkt in haar bewegingsvrijheid: ze mag de afdeling niet verlaten. Aanleiding voor de toepassing van deze verplichte zorg is een melding van de bewaking van het ziekenhuis dat klaagster personeel in de centrale hal van het ziekenhuis lastigvalt en klaagt over de opname in de kliniek. Volgens klaagster is er geen sprake van een psychische stoornis of waanstoornis. De verhalen over klaagster berusten op een misverstand en voor wat betreft het incident bij de huisarts heeft klaagster al haar excuses aangeboden.

Het lastig vallen klopt volgens klaagster niet: ze wilde naar de eerste hulp vanwege een te hoge bloeddruk en op de afdeling werd ze niet geholpen. Klaagster moet zich voor enkele incidenten ook al verantwoorden bij de politierechter: door haar op te nemen en te beperken in haar bewegingsvrijheid wordt klaagster dan dubbel bestraft. Klaagster is een sociale vrouw en valt anderen niet lastig. De beperking in de bewegingsvrijheid is volgens klaagster enkel bedoeld als bestraffing.

Omdat er geen sprake is van een psychische stoornis is er dus geen causaal verband tussen een stoornis en ernstig nadeel bestaat, kan er geen verplichte zorg worden toegepast. Klaagster veroorzaakt geen maatschappelijke onrust en volgens klaagster zijn de beperkingen enkel gebaseerd op gebeurtenissen uit het verleden. De beperking van de bewegingsvrijheid om ernstig nadeel te voorkomen voldoet qua motivering niet aan datgene wat artikel 1:1 Wvggz over ernstig nadeel

Uitspraak klachtencommissie Wvggz

aangeeft. De gedragingen van klaagster kunnen niet worden gekwalificeerd als een aanzienlijk risico op de in die bepaling omschreven situaties. Klaagster is verder in staat om zelf haar zaken te regelen, zodat het ook niet nodig is om aan haar verplichte zorg te verlenen, die gericht is op het herwinnen van haar autonomie.

De beperking van de bewegingsvrijheid is veel te ingrijpend, verweerder had er ook voor kunnen kiezen klaagster begeleid naar buiten te kunnen laten gaan. De beperking staat ook niet in verhouding tot de door verweerder veronderstelde overlast.

Aan klaagster is ten aanzien van de beperking van de bewegingsvrijheid geen nieuwe beslissing zoals bedoeld in art. 8 : 9 Wvggz uitgereikt en dat is wel vereist, want klaagster genoot tussen 11 september 2020 en 16 oktober 2020 gewoon vrijheden. De beperking per 16 oktober 2020 is gebaseerd op de beslissing van 11 september 2020: de wet laat dat niet toe: dat moet worden bepaald op basis van de actuele gezondheidstoestand van klaagster. Klaagster verwijst naar een uitspraak van de rechtbank Limburg (ECLI:NL:RBLIM:2020:8121).

Tenslotte is klaagster van mening dat de klachtencommissie ook een uitspraak kan doen over de opname in een accommodatie en verwijst naar een uitspraak van de Rechtbank Noord-Nederland (ECLI:NL:RBNHO:2020:3987).

Kort samengevat en voor zover voor de beoordeling van de klachten van belang stelt verweerder in zijn schriftelijke verweer van 30 oktober 2020 het navolgende.

Klaagster is met tussenpozen al sinds 2004 in behandeling bij het Vincent van Gogh, aanvankelijk vanwege alcoholafhankelijkheid en stemmingsklachten, maar sedert 2013 eveneens vanwege psychotische symptomen. Klaagster heeft paranoïde wanen gericht op hulpverlening, politie en de burens en veroorzaakt veel overlast door het telefonisch lastigvallen van de huisarts, de huisartsenpost, de spoedeisende eerste hulp, de politie en ze belt onnodig vaak met het alarmnummer 112. Bovendien is er sprake van herhaalde auto-intoxicaties en dreigen met suicide. Behandeling met fluspirileen had effect, maar dat weigerde klaagster vervolgens. Klaagster heeft geen ziektebesef en ze houdt alle vormen van zorg af. In mei 2020 herhaalt dat gedrag zich weer en dat leidt opnieuw tot een opname op basis van een crisismaatregel per 6 augustus 2020 nadat klaagster zich in haar keel had gesneden. Omdat klaagster tijdens die opname uiteindelijk medicatie accepteert, leidt dat tot een ontslag op 26 augustus 2020 waarbij de voortgezette crisismaatregel overigens niet werd opgeheven. Kort daarna, en wel op 1 september 2020, wordt klaagster weer opgenomen nadat zij een huisartsassistente had bedreigd met een mes en de huisarts met de dood. Dat omdat klaagster een voorschrift benzodiazepines wilde, maar niet kreeg. Op 11 september 2020 is er een zorgmachtiging verleend, die onder meer voorziet in opname in een accommodatie en in een beperking van de bewegingsvrijheid. Tijdens de opname blijft er sprake van paranoïde wanen en een vijandige houding. Het gedrag van klaagster is groeps-ontwrichtend waarbij andere patiënten zich bedreigd voelen. Op 17 september 2020 wordt gestart met een dwangbehandeling met penfluridol maar die laat nog geen verbetering zien.

Op 16 oktober 2020 meldt de bewaking van het ziekenhuis dat klaagster overlast veroorzaakt, door in de hal van het ziekenhuispersoneel lastig te vallen en te klagen over de opname in de accommodatie. Ze wil dat er een taxi wordt gebeld. Uiteindelijk is, om te voorkomen dat die overlast zou escaleren tot bedreigingen of mishandelingen (wat van klaagster uit haar voorgeschiedenis bekend is), klaagster beperkt in haar bewegingsvrijheid. Dat is mondeling aan klaagster medegedeeld, maar niet opnieuw met een formulier verlenen verplichte zorg, omdat zij al sedert 11 september 2020 wordt beperkt in haar vrijheden. Deze beslissing is op dat moment door verweerder op basis van de actuele gezondheidstoestand van klaagster genomen en nadat hij dit met klaagster had besproken.

Voorts acht verweerder de opname en de beperking van de bewegingsvrijheid proportioneel, subsidiair, doelmatig en kan dat veilig worden uitgevoerd. Het uitbreiden van vrijheden is pas aan de orde als dat weer verantwoord is. Ontslag is nu niet aan de orde omdat het risico op herhaling op dit moment als

Uitspraak klachtencommissie Wvggz

sterk verhoogd wordt ingeschat. Klaagster moet tenslotte eerst worden behandeld om haar te stabiliseren en te brengen op een zodanig stabiel niveau, waarop het uitbreiden van vrijheden en vervolgens ontslag verantwoord is.

3. Beoordeling van de klachten.

3.1. Algemene overwegingen ten aanzien van de klacht.

3.1.1. Klaagster heeft de klachten gebaseerd op art.10.3 Wvggz en is dus ontvankelijk in de klachten.

3.1.2. De klachtencommissie is bevoegd om van deze klachten kennis te nemen.

3.1.3. Nu de klachten betrekking hebben op beslissingen die nog actueel is moet de klachtencommissie uitspraak doen binnen de 2 weken termijn. Zoals hiervoor al is verwoord, redt de klachtencommissie dat niet. Vanwege corona gerelateerde problemen en daarmee verband houdende noodzakelijke externe werkzaamheden van de voorzitter, is de uitspraak te laat gedaan. Uiterlijk 3 november 2020 had de klachtencommissie moeten beslissen, de uitspraak is gedaan op 9 november 2020. De klachtencommissie heeft wel klaagster, de PVP en verweerder op 4 november 2020 in kennis gesteld van de datum uitspraak op 9 november 2020.

3.1.4. De klachtencommissie komt aan een inhoudelijke beoordeling van de klachten toe.

3.1.5. Algemene overwegingen.

Een belangrijk uitgangspunt voor de inhoudelijke beoordeling van klachten in het algemeen, is het recht van de patiënt op bescherming van zijn lichamelijke en geestelijke integriteit en diens recht op privacy. Inbreuken daarop moeten een wettelijke basis hebben. De Wvggz biedt een basis om die inbreuken te rechtvaardigen mits aan de in die wet gestelde voorwaarden wordt voldaan.

In feite zien de klachten op de opname in de accommodatie per 11 september 2020 en de beperking van de bewegingsvrijheid per 16 oktober 2020.

De klachtencommissie stelt vast dat er ten tijde van de bestreden beslissingen sprake was van een door de rechtbank Limburg afgegeven zorgmachtiging. Verder stelt de klachtencommissie vast dat deze zorgmachtiging voorziet in de opname in een accommodatie en de beperking van de bewegingsvrijheid.

De verplichte zorg kan op grond van art.3.3. Wvggz alleen worden verleend als een persoon als gevolg van een psychische stoornis risico's op ernstig benadeling van zijn eigen lichamelijke of geestelijke integriteit oproept of dat oproept voor anderen (oorzakelijk verband tussen de psychische stoornis en het aanzienlijke risico op ernstig nadeel voor de persoon zelf of voor een ander), en er geen mogelijkheden voor zorg op basis van vrijwilligheid bestaan, er geen minder bezwarende alternatieven zijn die voor die persoon ook het beoogde effect sorteren, de verplichte zorg, gelet op het beoogde doel van de verplichte zorg evenredig is, en het tenslotte redelijkerwijs is te verwachten dat de te verlenen verplichte zorg effectief is.

Bovendien moet er worden voldaan art.3.4.Wvggz: de verplichte zorg kan alleen worden verleend om een crisissituatie af te wenden, om ernstig nadeel af te wenden, om de geestelijke gezondheid van de betrokkene te stabiliseren, om de geestelijke gezondheid van de betrokkene dusdanig te herstellen dat hij zijn autonomie zoveel mogelijk herwint of om de fysieke gezondheid van de betrokkene te stabiliseren of te herstellen, in het geval dat door het gedrag van de betrokkene als gevolg van diens psychische stoornis kan leiden tot ernstig nadeel daarvoor.

Van belang voor de inhoudelijke beoordeling van de in de kliniek verleende verplichte zorg, en in casu dus met name de opname in een accommodatie en de beperking van de bewegingsvrijheid, is naar het oordeel van de klachtencommissie art.8.9 Wvggz.

Uitspraak klachtencommissie Wvggz

Dat artikel bepaalt het navolgende.

Artikel 8:9

1. De zorgverantwoordelijke neemt ter uitvoering van de crisismaatregel, machtiging tot voorzetting van de crisismaatregel of de zorgmachtiging een beslissing tot het verlenen van verplichte zorg niet dan nadat hij:

- a. zich op de hoogte heeft gesteld van de actuele gezondheidstoestand van betrokkene,*
- b. met betrokkene over de voorgenomen beslissing overleg heeft gevoerd, en*
- c. voor zover hij geen psychiater is, hierover overeenstemming heeft bereikt met de geneesheer-directeur.*

2. De zorgverantwoordelijke stelt een beslissing tot het verlenen van verplichte zorg op grond van de crisismaatregel, machtiging tot voorzetting van de crisismaatregel of de zorgmachtiging op schrift en voorziet de beslissing van een schriftelijke motivering.

3. De geneesheer-directeur geeft betrokkene, de vertegenwoordiger en de advocaat een afschrift van de beslissing en stelt hen schriftelijk in kennis van de klachtwaardigheid van de beslissing en de mogelijkheid van advies en bijstand door de patiëntenvertrouwenspersoon en de familievertrouwenspersoon.

4. Indien verplichte zorg anders dan strekkende tot opname in een accommodatie, op grond van een crisismaatregel, machtiging tot voortzetting van de crisismaatregel of zorgmachtiging wordt toegepast, legt de zorgverantwoordelijke, onverminderd het bepaalde in artikel 1:5, na overleg met de vertegenwoordiger, schriftelijk vast in het dossier, bedoeld in artikel 8:4, met vermelding van de datum en het tijdstip, of:

- a. betrokkene tot een redelijke waardering van zijn belangen ter zake in staat is, en*
- b. er een acuut levensgevaar dreigt voor betrokkene dan wel er een aanzienlijk risico is voor een ander op levensgevaar, ernstig lichamelijk letsel, ernstige psychische, materiële, immateriële of financiële schade, ernstige verwaarlozing of maatschappelijke teloorgang, of om ernstig in zijn ontwikkeling te worden geschaad, dan wel de algemene veiligheid van personen of goederen in gevaar is.*

5. De zorgaanbieder, geneesheer-directeur en zorgverantwoordelijke leggen geen beperkingen op in het contact van betrokkene met de vertegenwoordiger, de inspectie of de justitiële autoriteiten.

Voorts dient de te verlenen verplichte zorg proportioneel te zijn (moet in verhouding staan tot het af te wenden gevaar), subsidiair te zijn (er moeten voor de betrokkene geen minder ingrijpende middelen bestaan die hetzelfde beoogde doel kunnen bereiken) en dient die zorg doelmatig te zijn (van de te verlenen verplichte zorg mag effect worden verwacht). Tevens moet de te verlenen verplichte zorg ook veilig kunnen worden verleend.

Tenslotte moet de zorgverantwoordelijke op grond van art.8.9 lid 3 Wvggz de betrokkene deugdelijk gemotiveerd in kennis stellen van welke verplichte zorg zal worden verleend, waarom die verplichte zorg wordt verleend en dient hij de betrokkene te wijzen op zijn verzet mogelijkheden.

3.2. Specifieke overwegingen ten aanzien van de klacht.

Klaagster verbleef ten tijde van het indienen van de klacht binnen de kliniek in het kader van verplichte zorg op grond van een door de rechtbank Limburg verleende zorgmachtiging.

De te verlenen verplichte zorg voorziet blijkens die zorgmachtiging onder meer in een opname in de accommodatie en een beperking van de bewegingsvrijheid.

De schriftelijke mededeling van de zorgverantwoordelijke van 11 september 2020 voorziet daar eveneens in.

Uitspraak klachtencommissie Wvggz

De geneesheer-directeur is door de zorgverantwoordelijke daarvan schriftelijk in kennis gesteld en de geneesheer-directeur heeft klaagster op 14 september 2020 schriftelijk laten weten daar mee in te stemmen.

De klachtencommissie zal eerst de opname in een accommodatie beoordelen en vervolgens de beperking van de bewegingsvrijheid.

3.2.1. De opname in een accommodatie.

Door de rechtbank Limburg is op 11 september 2020, in aansluiting op een voortgezette crisismaatregel, een zorgmachtiging verleend, die voorziet in de opname in een accommodatie voor de duur van maximaal zes maanden. Klaagster was al opgenomen in het kader van een crisismaatregel en vervolgens voortgezette crisismaatregel. De noodzaak tot die opname is al beoordeeld door de onafhankelijk psychiater, die de medische verklaring afgaf voor de zorgmachtiging. De rechtbank Limburg heeft vervolgens de zorgmachtiging verleend waarin is voorzien in die (voortgezette) opname. Al eerder was de noodzaak tot opname in een accommodatie door een onafhankelijk psychiater beoordeeld in het kader van de crisismaatregel en de voortzetting daarvan. Naar het oordeel van de klachtencommissie volgt uit artikel 10.6 lid 2 Wvggz dat de klachtencommissie geen oordeel velt over de inhoud van de zorgmachtiging als zodanig, noch over de daadwerkelijke opname in een accommodatie, als de inhoud van de machtiging daarin voorziet en de opname daarop aansluitend geschiedt. Bovendien volgt naar het oordeel van de klachtencommissie uit de wettekst en de totstandkoming van de Wvggz, dat het niet de bedoeling is dat de klachtencommissie de rechtmatigheid van een opname in een accommodatie nog eens beoordeeld, maar dat het vooral de bedoeling is dat de klachtencommissie de toegepaste verplichte zorg binnen de accommodatie beoordeelt (de uitvoering). De klachtencommissie kan zich voorstellen dat dit wel aan de orde is, als er sprake is van een zorgmachtiging in een ambulante kader, die wel voorziet in een opname in een accommodatie, en de behandelverantwoordelijke gedurende de looptijd van die zorgmachtiging vervolgens ook daadwerkelijk besluit om de betrokkene op te nemen in een accommodatie vanuit die ambulante situatie. Dat vereist immers een actuele inschatting van het toestandbeeld van de betrokkene op grond van art.8:9 Wvggz, en ziet blijkens die bepaling op de uitvoering van de verleende zorgmachtiging. In dat geval is er sprake van de uitvoering van een door de rechter eerder al verleende zorgmachtiging en kan de klachtencommissie dat beoordelen (was er in de ambulante behandeling de noodzaak om betrokkene op te nemen in een accommodatie). In casu verbleef klaagster al gedwongen in de accommodatie op grond van de voortgezette crisismaatregel en de in aansluiting daarop door de rechtbank verleende zorgmachtiging. In dat geval kan naar het oordeel van de klachtencommissie, de klachtencommissie geen oordeel meer vellen over de opname in een accommodatie. Bovendien staat er voor klaagster een rechtsmiddel open tegen de verleende zorgmachtiging (die dus ook voorziet in een opname in een accommodatie), en wel cassatie. Indien en voor zover klaagster overigens klaagt over het feit dat ze niet wordt ontslagen uit de kliniek (klaagster wil naar huis), kan klaagster zich op grond van art.8 : 19 Wvggz wenden tot de officier van justitie, maar daar niet bij de klachtencommissie over klagen. De klachtencommissie zal klaagster dan ook niet ontvankelijk verklaren in dit klachtonderdeel.

3.2.2. De beperking van de bewegingsvrijheid.

Klaagster verbleef in aansluiting op de opname op grond van de crisismaatregel en voortgezette crisismaatregel, vervolgens op grond van de zorgmachtiging binnen de kliniek. Zij had aanvankelijk bewegingsvrijheden en die zijn met ingang van 16 oktober 2020 naar aanleiding van incidenten ingetrokken. Klaagster mocht de afdeling niet meer verlaten, voor 16 oktober 2020 wel. De zorgmachtiging van 11 september 2020 voorziet daarin. Al eerder heeft de klachtencommissie geoordeeld dat in dat geval (de in de zorgmachtiging opgenomen vormen van toe te passen verplichte zorg worden na een opname niet meteen toegepast omdat dit niet nodig is, en vervolgens later op grond van het veranderde actuele toestandbeeld wel toegepast), er een actuele inschatting door de zorgverantwoordelijke moet worden gemaakt, dat dit met de betrokkene moet worden besproken, en

Uitspraak klachtencommissie Wvggz

er in dat geval een nieuwe schriftelijke mededeling aan de betrokkene moet worden uitgereikt. Dat is blijkens het verweerschrift qua inschatting en overleg ook gebeurd, maar er is geen nieuwe schriftelijke mededeling aan klagster uitgereikt. Op grond van art. 8:9 lid 2 Wvggz moet die beslissing in dat geval echter op nieuw op schrift worden gesteld en kan niet worden volstaan met een verwijzing naar de schriftelijke beslissing van de zorgverantwoordelijke van 11 september 2020, waarin al in die vorm van verplichte zorg is voorzien.

Verweerder geeft aan dat er geen nieuwe schriftelijke beslissing is genomen. Door klagster is in dat verband verwezen naar de uitspraak van de rechtbank Limburg van 15 oktober 2020 (ECLI:NL:RBLIM:2020:8121).

In die uitspraak overweegt de rechtbank onder 4.3 het navolgende.

4.3.

De rechtbank is van oordeel dat het toepassen van verplichte vormen van zorg pas aan de orde is indien zich de noodzaak hiertoe voordoet. In de beschikking van 22 juli van de rechtbank is vermeld welke vormen van verplichte zorgen in zo'n geval mogen worden toegepast. Echter, alvorens tot toepassing van verplichte zorg wordt overgegaan dient de noodzaak hiertoe te blijken. Daarbij is het van belang dat de actuele gezondheidstoestand van betrokkene wordt beoordeeld, er vooroverleg met betrokkene plaatsvindt en er vervolgens een op de actuele gegevens gebaseerde schriftelijke beslissing wordt uitgereikt.

Dat er een actuele inschatting van de noodzaak tot het toepassen van de verplichte zorg (beperken van de bewegingsvrijheid) is geweest en dat dit met klagster is besproken is aannemelijk. Met verweerder is de klachtencommissie van oordeel dat deze beperking noodzakelijk was omdat er een aanzienlijk risico bestond dat klagster met hinderlijk gedrag agressie van anderen oproept. De klachtencommissie heeft geen redenen om te twijfelen aan de diagnose van verweerder dat er bij klagster sprake is van paranoïde wanen met een ontbrekend ziektebesef. Vanwege die wanen veroorzaakt klagster ernstige overlast door nodeloos met de huisarts, de huisartsenpost, de spoedeisende eerste hulp, de politie en met het alarmnummer 112 te bellen. Klagster pleegt vanuit die wanen eveneens ernstige strafbare feiten zoals de bedreiging van de huisartsassistente en de huisarts. Ook het onnodig 112 bellen is een ernstig strafbaar feit. Klagster veroorzaakte in de centrale hal van het ziekenhuis ernstige overlast. Mede op grond van de behandelhistorie mocht verweerder er van uit gaan dat dit gedrag kon escaleren naar bedreigingen en wellicht fysieke agressie. Inhoudelijk is de klachtencommissie van mening dat verweerder klagster terecht in haar bewegingsvrijheid heeft beperkt. Maar er is aan klagster geen nieuwe schriftelijke beslissing uitgereikt. Dat is op grond van art. 8:9 lid 2 Wvggz en voornoemde uitspraak van de rechtbank Limburg wel vereist. De klachtencommissie zal dit klachtonderdeel dan ook op formele gronden gegrond verklaren.

4.De schadevergoeding.

Nu klagster deels in haar klachten niet ontvankelijk zal worden verklaard en deels een klachtonderdeel enkel op formele gronden gegrond zal worden verklaard, zal ook het verzoek tot schadevergoeding worden afgewezen.

5.De uitspraak.

- de klachtencommissie verklaart klagster niet ontvankelijk voor zover haar klacht ziet op de opname in de accommodatie en het weigeren van een ontslag uit de accommodatie;
- de klachtencommissie verklaart de klacht van klagster die ziet op de beperking van haar bewegingsvrijheid op formele gronden gegrond;
- wijst af het verzoek tot schadevergoeding.

Uitspraak klachtencommissie Wvggz

Aldus gegeven te Venray,

op 9 november 2020,

mr. XXXXXXXXX, voorzitter

De Klachtencommissie bestond uit:

- Dhr. mr. XXXXXXXXX, jurist en voorzitter van de Klachtencommissie.

Eventuele gegrondverklaring van een klacht of een klachtonderdeel houdt niet automatisch in dat deze klacht ook op grond van het civiel-, straf- of tuchtrecht gegrond wordt verklaard.

Op grond van art. 10:7 Wvggz kan betrokkene, de vertegenwoordiger, de zorgaanbieder of een nabestaande van betrokkene onder de in art. 10:7 Wvggz genoemde voorwaarden tegen de uitspraak van de klachtencommissie in beroep bij de rechter. Op grond van art. 10:9 Wvggz kan de rechter de beslissing waartegen de klacht is gericht, schorsen.